

**STATSVETENSKAPLIGA
INSTITUTIONEN**

EN NÄRA MEN ÄNDÅ AVLÄGSEN FIENDE

En kvantitativ studie av statligt våld mot etniska minoriteter och betydelsen av minoritetsgruppers geografiska koncentration

Sepidar Hadi

Examensarbete:	Kandidatuppsats i statsvetenskap 15 hp
Program:	Statsvetenskapliga programmet
Nivå:	Grundnivå
Termin och år:	VT 2018
Handledare:	Martin Sjöstedt
Antal ord:	10 717

Förord

Jag vill rikta ett varmt tack till min handledare Martin Sjöstedt för all hjälp längs vägen i arbetet med denna kandidatuppsats. Tack även till min vän Jasne Pelne som varit ett stort moraliskt stöd särskilt i slutspurten av skrivprocessen.

Abstract

När stödet för staters politiska ledare är svagt kan försök göras att avleda kritik genom att inleda konflikt antingen med andra stater eller med grupper i landet. Det senare fenomenet som nyligen introducerats i forskningen kallas domestic diversion och är i fokus för denna uppsats. Begreppet studeras utifrån två hypoteser som formuleras och prövas. Stater där ledarnas politiska överlevnad är hotad förväntas i större grad använda våld mot inhemska etniska minoriteter. Valet av den grupp som ska utsättas för det avledande våldet är medvetet kalkylerat utifrån målet att uppnå en rallying-effekt som stärker majoritetsbefolkningens inre gemenskap och riktar skulden för inrikespolitiska problem på den utvalda minoriteten. Effekten väntas vara lättare att framkalla när majoritetsbefolkningens mellangruppsliga kontakt med den etniska minoriteten är minimal. Grupper som är starkt geografiskt koncentrerade till en begränsad region av ett land förväntas därför löpa större risk att bli måltavla för domestic diversion. Utifrån ett tvärsnitt från det senaste och omformulerade datasetet Minorities at Risk phase V innehållande observationer från 2006 görs linjära regressionsanalyser som prövar hypoteserna. Resultatet är blandat – visst stöd för sambandet mellan hot mot politisk överlevnad och statligt våld mot minoritetsgrupper observeras medan etniska minoriteters geografiska koncentration inte visar sig ha något samband med risken att utsättas för avledande våld

Nyckelord: diversion, domestic diversion, etniska minoriteter, intergroup contact, ingrupper, utgrupper

Innehållsförteckning

Förord

Abstract

1. Inledning

- 1.1 Från diversion till domestic diversion
- 1.2 Disposition

2. Teorier och tidigare forskning

- 2.1 Diversion
- 2.2 Domestic diversion
- 2.3 Intergroup contact theory
- 2.4 Tidigare forskning
- 2.5 Bidrag till befintlig litteratur

3. Teoretiskt ramverk och relevanta begrepp

4. Syfte och hypoteser

5. Metod och material

- 5.1 Design och analysmetod
- 5.2 Material och analysenheter
 - 5.2.1 Analysenheter
 - 5.2.2 Minorities at Risk
 - 5.2.3 Övrigt material
- 5.3 Beroende variabel
- 5.4 Oberoende variabel
 - 5.4.1 Hot mot statliga ledares politiska överlevnad
 - 5.4.2 Avsaknad av möjlighet till intergroup contact samt interaktionsvariabel
- 5.5. Kontrollvariabler

6. Resultat och analys

- 6.1 Beskrivande statistik
- 6.2 Regressionsanalyser
 - 6.2.1 Hypotes 1
 - 6.2.2 Hypotes 2

7. Sammanfattning och diskussion

- 7.1 Statligt våld mot etniska minoriteter som avledning från politiskt missnöje
- 7.2 Domestic diversion och avsaknad av möjlighet till intergroup contact
- 7.3 Förslag på framtida forskning

Referenser

1. Inledning

“The Falklands thing was a fight between two bald men over a comb”. Så sa den argentinske författaren Jorge Luis Borges om Falklandskriget mellan Storbritannien och Argentina år 1982 (Falkland Islands 2010). Kriget var på många sätt just så meningslöst som citatet antyder. De omstridda Falklandsöarna – eller Malvinerna som de också kallas – saknade egentligen strategiskt och ekonomiskt värde för båda inblandade parter (Kanat 2011). Helt utan betydelse går det likväl inte att hävda att konflikten var. Ett par månader innan krigets början nådde det folkliga stödet för Storbritanniens dåvarande premiärminister Margaret Thatcher bottensiffror, och Argentinas president Galtieri, som inledde konflikten, stod inför växande regimkritiska protester som hotade hans fortsatta grepp om makten i landet (Kisangani & Pickering 2009). Stödet för båda dessa ledare kom dock att stiga avsevärt under konfliktens lopp. Galtieri hyllades för den oväntade invasionen av öarna medan Thatcher vann tillbaka väljarstöd efter hennes hårdföra reaktion på den (Kanat 2011, Kisangani & Pickering 2009). Alltsedan dess har Falklandskriget kommit att utgöra det mest omtalade exemplet på fenomenet *diversionary conflict* – alltså konflikt som medveten avledning från inhemska problem.

1.1 Från diversion till domestic diversion

Forskningen om diversion är numera mycket omfattande och utökas än idag. Några av de mest studerade frågorna är vilka typer av stater som tenderar att använda avledande strategier, vilken roll ländernas styrelseskick spelar och vad som får staters ledare att välja diversionen som utväg (Davies 2016; Gelpi 1997; Mitchell & Prins 2004; Sirin 2011, m.fl.). De senaste åren har det skett en intressant utveckling av teorin i och med Jaroslav Tír och Michael Jasinskis studie från 2008 som applicerar begreppet diversion på en inomstatlig kontext. Efterföljande studier har gett exempel på aktuella fall av staters försök till diversion genom våld mot etniska folkgrupper i landet, som t.ex. den turkiska regimens återupptagna konflikt med den kurdiska minoriteten samt staten Kinas relation till landets uigurer (Klein & Tokdemir; Kanat 2011).

Denna kvantitativa undersökning syftar dels till att ompröva det empiriska stödet för domestic diversion men försöker även bidra till att besvara frågan om vilka minoritetsgrupper inom ett land som främst riskerar att utsättas för det eventuella avledande våldet, det senare utifrån den socialpsykologiska teorin om intergroup contact.

1.2 Disposition

Detta inledande avsnitt har syftat till att ge en bakgrund till forskningsproblemet samt belysa de frågor som studien ämnar besvara. Föreläsningen av uppsatsen är fördelad över ytterligare sex avsnitt enligt följande struktur. Kapitel två består av en presentation av de teorier som kommer att prövas och användas samt tidigare relevant forskning på området. Därefter följer del tre, där studiens teoretiska ramverk och viktiga begrepp förtydligas, och del fyra där uppsatsens syfte formuleras tillsammans med de specifika hypoteser som kommer att prövas. I uppsatsens femte kapitel beskrivs undersökningens analysmetod, varefter valet av den motiveras och diskuteras. I detta metodavsnitt presenteras även studiens beroende, oberoende och kontrollvariabler, samt hur dessa operationaliseras i undersökningen. Resultaten av undersökningen presenteras och analyseras i del sex. Kapitel sju avslutar uppsatsen med en sammanfattande diskussion av de slutsatser som kan dras av resultatet och vilka vidare frågor studien ger upphov till.

2. Teorier och tidigare forskning

Forskningen om *diversion* samt det nyare begreppet *domestic diversion* utgör tillsammans med den socialpsykologiska teorin om *intergroup contact* undersökningens teoretiska utgångspunkter, och centrala delar av denna litteratur presenteras därför mer ingående i detta avsnitt. Här ges även en genomgång av relevant tidigare forskning som gjorts på området samt vilka frågor de lämnar obesvarade.

2.1 Diversion

Teorin om *diversion*, som ofta används inom forskningen om internationella relationer för att förklara mellanstatliga krig, bygger på det centrala antagandet att staters ledare i större utsträckning tenderar att inleda militär konflikt med andra stater när det folkliga stödet för ledarna är svagt eller deras politiska överlevnad på annat sätt är hotad. Konflikten tros fungera som avledning, eller *diversion*, som distraherar befolkningen från de pågående problemen inom landets gränser (Fravel 2010). Sett ur detta perspektiv är det helt enkelt rationellt för ledare att inleda krig på grund av inrikespolitiska skäl eftersom det kan säkra deras politiska överlevnad (Jung 2014). Teorin utmanar således den klassiska realistiska skolans centrala premisser; att stater initierar väpnad konflikt när de står inför reella säkerhetshot utifrån (Fravel 2010).

I en modell baserad på teorin om *diversion* antas alltså den oberoende variabeln – hot mot ledarnas politiska överlevnad – ha ett positivt samband med den beroende, d.v.s. statens inledande av väpnad konflikt med andra stater, detta genom den kausala mekanismen avledning eller *diversion* av befolkningen. Staters ledare anses vara fullt medvetna om de effekter som inledandet av en mellanstatlig konflikt medför och väljer att rikta våldet mot den motståndare som maximerar dessa effekter, därför inleds oftast konflikten mot historiska rivaler (Jung 2014; Miller & Elgün 2011; Mitchell & Prins 2004).

Diversionen uppstår huvudsakligen genom den effekt som inom litteraturen kallas *rallying*, alltså samlandet av befolkningen mot en grupp som framställs som en gemensam yttre fiende (Demir 2009; Fravel 2010). Denna mekanism finner sitt teoretiska stöd i bland andra Lewis A. Cosers (1956) sociologiska forskning om in- och utgrupper, där de förstnämnda utgörs av de individer en person identifierar sig med, och de senare av de individer personen inte identifierar sig med. Vid konflikt med en utgrupp stärks den inre gemenskapen i ingruppen, vilket inom en kontext av internationell konflikt alltså benämns som *rallying around the flag* eller en *rallying-effekt* (Gelpi 1997). Denna typ av mobilisering kännetecknas ofta av starkt nationalistiska inslag och användandet av en så kallad *scapegoating*-strategi, alltså utmålandet av utgruppen (det land man

inleder konflikt med) som hotet mot nationen eller som den syndabock som bär ansvar för landets problem (Kanat 2011). I en framgångsrikt genomförd diversion avleder alltså statens ledare det inhemska missnöjet med det politiska styret och riktar det istället mot en strategiskt utvald yttre fiende för att på så sätt säkra sin politiska överlevnad.

Intuitivt kan diversion uppfattas som en företeelse främst förekommande i demokratier eftersom ledare i sådana stater ju är mer beroende av allmänhetens stöd för det politiska styret (Gelpi 1997). Å andra sidan går idén om diversion som ett demokratiskt fenomen emot teorin om att demokratiska stater skulle vara mer fredliga än auktoritära (Demir 2009). Som Tir och Jasinski (2008) påpekar är även auktoritära ledare beroende av någon form av folkligt stöd, även om legitimiteten i dessa ledares fall inte erhålls genom fria demokratiska val.

Det saknas konsensus kring styrelseskick och dess förhållande till diversion inom litteraturen. En del studier visar stöd för hypotesen att diversion främst förekommer i demokratier (exempelvis Gelpi 1997) medan andra visar motsatt resultat, alltså att demokratier inte använder avledande våld (Davies 2016; Sirin 2011) eller att diversion förekommer lika frekvent inom demokratiska som auktoritära stater (Kisangani & Pickering 2005). Lika stor är oenigheten om huruvida diversion som fenomen verkligen förekommer. Teorin har kommit att kritiserats och anses av många sakna tydligt empiriskt stöd (Morgan & Anderson 1999; Sirin 2011). I flera fallstudier påstås sambandet ha identifierats, men i kvantitativa stora N-studier har det visat sig vara svårare att finna stöd för teorin och resultaten varierar starkt mellan olika undersökningar (Fravel 2010; Kisangani & Pickering; Jung 2014; Miller & Elgün 2011; Kanat 2011). I takt med att antalet mellanstatliga konflikter blir allt färre blir teorin också svårare att testa på nya fall ((Dupuy et al. 2017). Detta för oss till den nyare teorin om domestic diversion.

2.2 Domestic diversion

Begreppet domestic diversion (på svenska: inhemsk avledning) introducerades i litteraturen 2008 i en kvantitativ studie av Jaroslav Tir och Michael Jasinski som omarbetat teorin för att kunna tillämpas på inomstatliga konflikter snarare än mellanstatliga. Utgångspunkterna är huvudsakligen desamma som inom traditionell diversionsteori, med grundpremisen att staters ledare är rationella aktörer måna om att behålla makten över landet. När deras politiska överlevnad kan ledare därför använda sig av diversion. Måltavlor för det avledande våldet är emellertid här inte andra stater utan den egna statens etniska minoriteter, som Tir och Jasinski menar ofta redan är utsatta och ogillade av befolkningen.

Genom att anspela på faktorer som etnisk identitet och utnyttja redan existerande skiljelinjer mellan grupper i landet anses ledare kunna uppnå motsvarande rallyinging-effekt som den

nationalistiska gemenskap som en mellanstatlig konflikt kan uppbåda (Kanat 2012; Tir & Jasinski 2008). Effekten av en ökad inre gemenskap inom ingruppen föreslås till och med kunna vara kraftigare i denna kontext då etnisk identitet för många väcker starkare känslor än nationell sådan och eftersom alla grupper inom en stat inte nödvändigtvis identifierar sig (eller betraktas) som den nationella ingruppen. Som Tir och Jasinski uttrycker det:

By focusing attention on the group that might not be motivated to rally around the flag in the event of an international conflict, the leader not only neutralizes the danger this group may pose but simultaneously exploits it as a target. (2008, s. 644)

Att konstruera minoriteter i landet som ett hot baserat på deras etniska identitet är således en medveten strategi för statliga ledare vars politiska överlevnad hotas av inhemska faktorer som krisande ekonomi eller växande missnöje med statens styre (Gagnon 1995). Scapegoating-strategin riktas här gentemot utgrupper i landet som direkt eller indirekt beskylls för de inrikespolitiska problem landet lider av. När den nationella ingruppens inre gemenskap stärks genom rallying kan fortsatt kritik mot statens ledare avfärdas som exempelvis förräderi eller illojalitet gentemot ingruppen (Kanat 2012; Tir & Jasinski 2008).

Tir och Jasinski menar vidare att det i många fall kan vara mer rationellt att använda sig av domestic diversion då det oftast innebär en betydligt lägre ekonomisk kostnad än en mellanstatlig konflikt och eftersom inhemska etniska minoriteter till skillnad från grannstater i princip alltid är i militärt underläge, vilket innebär en avsevärt mindre risk att den inledda konflikten eller våldet leder till en faktisk militär förlust för staten. Minoritetsgrupper saknar också i större utsträckning än stater militära allierade som kan komma till deras försvar och risken för internationell intervention är mindre. Skulle den utsatta minoriteten ta till väpnat försvar mot statens våld skulle detta snarast kunna bidra till statens fördel eftersom icke-statliga militära aktörer tenderar att anses mindre legitima än statliga (Tir & Jasinski 2008).

2.3 Intergroup contact theory

Teorin om *intergroup contact*, alltså kontakt mellan grupper, är vanligt förekommande inom den sociologiska och socialpsykologiska litteraturen om gruppdyamik, etnicitet, och fördomar. Intergroup contact definieras i litteraturen som “face-to-face interaction between members of clearly defined groups” (Pettigrew & Tropp 2006, s. 754) och det centrala och intuitivt logiska antagandet i teorin är att regelbunden interaktion mellan olika tydligt definierade, exempelvis etniska, grupper över tid leder till minskad konflikt dessa sinsemellan (Schlueter & Scheepers 2010). Genom exempelvis giftermål mellan personer av olika etnisk bakgrund, integrerade skolor och

arbetsplatser och en i allmänhet större möjlighet att skapa vänskapsband över gruppgränserna anses spänningar, fördomar och misstänksamhet mellan in- och utgrupper minska och därmed även risken för konflikt (Beaudette & Kirkpatrick 2017).

Kontakthypotesen, som utvecklades av psykologen Gordon Allport, utgick inledningsvis från premisen att interaktionens positiva effekter endast kunde uppstå under vissa redan existerande gynnsamma villkor; grupperna måste ha lika status, gemensamma mål och interaktionen måste också sanktioneras av auktoriteter som t.ex. politiska ledare (Allport 1954, se Schlueter & Scheepers 2010). På senare tid råder det dock konsensus inom fältet om att dessa, visserligen gynnsamma, förutsättningar inte är nödvändiga och att återkommande och vardaglig kontakt även i deras frånvaro tenderar att leda till minskade spänningar och en mer positiv inställning till den andra gruppen (Pettigrew & Tropp 2006, Schlueter & Scheepers 2010). Den enda absolut nödvändiga förutsättningen är således att grupperna befinner sig inom samma områden för att kontakt ska kunna uppstå och upprätthållas regelbundet – även om närheten i sig inte automatiskt innebär att interaktionen mellan grupperna faktiskt äger rum (Pettigrew & Tropp 2008). Inom statsvetenskaplig litteratur har teorin använts i kritik mot Arend Lijpharts förespråkande av etnisk federalism i konsociationella demokratier, och hans antagande att etniska grupper inom stater bör hållas geografiskt åtskilda för minskade möjligheter till konflikt (Anderson 2012). Det är likväl fler än Lijphart som hävdar att en separation av in- och utgrupper minskar risken för konflikt grupperna emellan. *Group threat*-teorin utgår från den till intergroup contact direkt motsatta tesen att ökad geografisk spridning ökar ingruppens negativa inställning till utgruppen då denna i större grad kan upplevas som ett hot. Sett ur detta perspektiv uppfattas politik som ett nollsummespel där konkurrens om resurser stärker ingruppens positiva inställning till de egna gruppmedlemmarna medan attityden till utgruppen försämras (Beaudette & Kirkpatrick 2017; Schlueter & Scheepers 2010). Känslan av konkurrens om befintliga resurser tros öka ju mer ingruppen exponeras för medlemmar av utgruppen, t.ex. i heterogena bostadsområden. Empiriska undersökningar med stöd både för teorin om intergroup contact och teorin om group threat. (Beaudette & Kirkpatrick 2017; Pettigrew & Tropp 2008; Schlueter & Scheepers 2010)

2.4 Tidigare forskning

Tir och Jasinski (2008) utgår i sin kvantitativa undersökning om domestic diversion från datasetet *Minorities at Risk* (MAR) som omfattar information om minoriteter i riskzonen att utsättas för våld av den stat de är bosatta inom. Resultaten visar att det finns ett positivt samband mellan hot mot staters ledares politiska överlevnad och dessa staters inledande av våld mot inhemska etniska minoriteter. Sambandet gäller för både demokratiska och auktoritära stater och är särskilt starkt när hotet mot den politiska överlevnaden tar sig uttryck i form av ekonomiska problem – men även när det allmänna stödet för regeringen är svagt. Studien påvisar också ett empiriskt samband mellan hot mot ledares politiska överlevnad och mer lågintensivt förtryck av etniska minoriteter, så som gripanden och massförflyttningar. Tir och Jasinskis slutsatser är att resultatet ger initialt stöd till teorin om domestic diversion och att inhemska etniska minoriteter utgör en gångbar måltavla för avledningen, men att teorin behöver prövas ytterligare utifrån nyare data. En brist som konstateras i denna studie är nämligen den tidsmässigt begränsade data över inomstatliga konflikter som ingått i analysen, eftersom endast fall från 1996 till 2002 har kunnat analyseras. Vilka egenskaper, utöver att de ingår i kategorin MAR, som ökar en etnisk minoritetsgrupps risk att bli måltavla undersöks inte. En ytterligare fråga som är värd att uppmärksamma i denna studie är det material som använts. Den version av MAR-datasetet som använts i analysen (och även i Klein och Tokdemirs studie från 2016 som presenteras nedan) har konstaterats ha problem med urvalsfel (Beger 2008), något som åtgärdats i den senaste versionen av MAR (2009). I avsnittet *Material och analysbeter* beskrivs problemet med datasetet i och med urvalsfelet mer utförligt.

Som en uppföljning av studien från 2008 gör Kilic Bugra Kanat 2012 en fallstudie där den utvecklade teorin testas på konflikten mellan Kina och landets uigurer. Kanat kommer fram till att diversion kan förklara fallet, och att nationalism och rallying-effekter varit centrala i händelseförloppet. Uigurernas avvikande etniska identitet har gjort dem till måltavla för statens försök att avleda från inrikespolitiska problem. En viktig faktor till varför Kina valt att avleda inrikes istället för mot en annan stat är att det senare vore för kostsamt (Kanat 2012). Kinas ekonomiska beroende av goda handelsrelationer och rykte som ett fredligt och samarbetsvilligt land skulle skadas allt för mycket av internationell konflikt, varför en inhemska sådan blir ett mer strategiskt och rationellt sätt använda sig av avledning. Detta överensstämmer med Tir och Jasinskis antaganden om den inhemska konfliktens fördelar, och innebär också att avledning genom inhemska konflikt kan komma att bli en allt mer attraktiv strategi för beslutsfattare.

Det senaste tillskottet till litteraturen om domestic diversion utgörs av Greig R. Klein och Efe Tokdemirs kvantitativa studie från 2016. Här undersöks kombinationen av statliga ledares incitament att använda diversion som strategi och utgruppens mobilisering (politiskt eller militärt),

för att förklara graden av våld den inhemska etniska minoriteten i fråga utsätts för. Man menar att stater medvetet undviker diversion genom våld mot maktlösa icke-mobiliserade minoriteter då det är svårt att utmåla dessa som ett legitimt hot. Utifrån resultatet av en statistisk analys av fall från 1998 till 2003 i MAR:s dataset, det vill säga ett liknande tidsspänn som i Tir och Jasinskis studie från 2008, dras slutsatsen att stater använder sig av domestic diversion och att graden av våld är ett resultat av ett strategiskt kalkylerat beslut baserat på utgruppens mobilisering. Ju större minoriteters förmåga att mobilisera sig är, desto mer intensivt blir det våld de riskerar att utsättas för i avledande syfte. Användandet av militära medel förbehålls militärt organiserade minoriteter. Militanta rörelser definieras i MAR (2009) enligt följande:

Militant movements and parties are those that rely substantially on coercive political techniques such as obtaining funds, supplies, and members by use or threat of force; use of threats and violence against state officials and rival organizations; guerrilla and civil war; defending and administering rebel-held zones; etc. (s. 13)

Grupper som organiserat sig kollektivt i en väpnad rörelse av denna karaktär kan mycket väl bedömas som reella säkerhetshot mot statens av statens ledare. Beslutet att använda våld kan vara en åtgärd mot exempelvis gerillaaktivitet eller grunda sig i en ambition att förhindra att sådan aktivitet inleds. Huruvida bedömningen är korrekt eller inte är irrelevant här eftersom det möjliga faktum att gruppernas aktivitet *uppfattas* som verkliga säkerhetshot innebär att det inte längre helt säkert kan anses röra sig om just avledande våld. Problemet förstärks ytterligare av att Klein och Tokdemir enbart utgår från arbetslöshetsnivån som indikator för hot mot staters ledares politiska överlevnad. En vidare diskussion av arbetslöshet som indikator följer under avsnittet *Oberoende variabler*.

2.5 Bidrag till befintlig litteratur

Den existerande litteraturen om domestic diversion är ytterst begränsad då begreppet, utvecklat från den långt mer behandlade teorin om extern diversion, är förhållandevis ungt. Tir och Jasinski (2008) finner initialt empiriskt stöd för domestic diversion. De brister i datasetet författarna utgått från kan dock eventuellt ha påverkat resultatet och medfört att samband verkat starkare än vad de i själva fallet är. Eftersom urvalsfelen åtgärdats i den senaste utgåvan av datamängden blir resultaten av en analys baserad på detta uppdaterade dataset intressanta att jämföra med tidigare resultat.

Klein och Tokdemir (2016) drar utifrån sin studie slutsatsen att staters domestic diversion riktar sig mot mobiliserade minoritetsgrupper och att graden av våld i avledande syfte ökar ju större

minoritetens mobiliseringsförmåga är. Samtidigt är det som konstaterat möjligt att statens bruk av våld snarare beror på ett upplevt hot än ett försök till diversion. För en tydligare koppling till diversionsteorin finns ett behov av att bättre knyta an till de bakomliggande antagandena om in- och utgrupper och dynamiken mellan dessa i förhållande till diversion. Vilka grupper är lättare att medvetet utmåla som syndabockar för statens inhemska problem och därmed skapa en rallying-effekt gentemot? Här finns en möjlighet att knyta an till intergroup contact theory och dess hypoteser om den mellangruppsliga kontaktens betydelse för dynamiken mellan in- och utgrupper. Kan majoritetsbefolkningen och de inhemska minoriteternas möjlighet till intergroup contact vara betydande i en kontext av domestic diversion? Nästföljande avsnitt diskuterar detta vidare.

3. Teoretiska ramverk och relevanta begrepp

Studien är av förklarande karaktär och har ambitionen att undersöka två kausala samband utifrån den litteratur som redogjorts för i föregående avsnitt. Här preciseras dessa och begrepp som kommer att återkomma i uppsatsen presenteras kortfattat. Mer precisa hypoteser presenteras i nästföljande avsnitt.

I undersökningens första analys kommer sambandet mellan hot mot statens ledares politiska överlevnad och staters användande av våld mot etniska minoriteter att undersökas. Utifrån teorin om domestic diversion utvecklad av Tir och Jasinski (2008) görs antagandet att politiska ledare under svåra förhållanden kan försöka att avleda kritik och att avledningen uppnås genom konflikt med etniska minoriteter som stärker majoritetsbefolkningens inre sammanhållning. Avledningen eller diversionen utgör här den kausala mekanism som förklarar varför den oberoende variabeln har en positiv påverkan på den beroende. Med *staters ledare* avses de eliter eller politiker som styr på nationell nivå, utan hänsyn till vilka dessa är eller huruvida de är demokratiskt valda. *Politisk överlevnad* syftar på dessa ledares strävan att behålla makten över staten, vare sig det är genom förnyat förtroende i demokratiska val eller inte (Klein & Tokdemir 2016). *Hot mot politisk överlevnad* innebär inrikespolitiska faktorer som kan innebära en förhöjd risk att ledarna förlorar styret, alltså inte eventuella yttre hot från andra stater. Det teoretiska begreppet hot mot politisk överlevnad saknar vedertagen conceptualisering, men som beskrivits under litteraturgenomgången fokuserar forskningen på faktorer som orsakar eller indikerar missnöje och svagt folkligt stöd för landets ledare. Hotet mot de statliga ledarnas politiska överlevnad har operationaliserats genom en mängd olika proxyindikatorer. De indikatorer som används i denna studie kräver vidare diskussion och presenteras under metodavsnittet längre fram.

En central förutsättning för att diversionen ska lyckas är förmågan att utmåla utgruppen som en syndabock och gemensam yttre fiende (Kanat 2012). Ledare med ambitionen att avleda väljer måltavla strategiskt för att uppnå maximal rallying-effekt och minimera risken för bakslag. Med avstamp i intergroup contact theory föreslås därför här en koppling mellan etniska minoriteters möjlighet till intergroup contact och deras sårbarhet för avledande våld. När möjligheten till möten och kontakt över gruppgränserna är begränsad är det svårare att minska fördomar och misstänksamhet mellan in- och utgrupper (Beaudette & Kirkpatrick 2017). Dessa grupper blir således lättare att utmåla som hot genom den scapegoating-strategi statliga ledare använder sig av när de försöker uppnå diversion. Operationaliseringen av (avsaknaden av) möjlighet till intergroup contact beskrivs i uppsatsens metodavsnitt.

4. Syfte och hypoteser

Uppsatsens syfte är att bidra till den redan existerade litteraturen om domestic diversion genom att pröva teorin på MAR:s (2009) nya dataset som innehåller nyare fall (här undersöks år 2006, det observationsår i datamängden som ligger närmast i tid) och som framför allt korrigerats för det urvalsfel som kunnat påverka resultatet av tidigare statistiska analyser. Undersökningen prövar huruvida de påvisade sambanden i tidigare forskning (Tir & Jasinski 2008) kvarstår trots förändringar i operationaliseringar och nytt analysmaterial. Om stödet för domestic diversion visar sig fortsatt påvisat blir det viktigt att studera vilka grupper som är mest sårbara för fenomenet. Vidare ämnar undersökningen därför att bidra till att besvara frågan om vilka minoritetsgrupper som löper störst risk att bli måltavla för det avledande våldet genom att länka samman teorin om domestic diversion med intergroup contact theory och pröva betydelsen av (avsaknad av) möjlighet till intergroup contact. Resultatet väntas antingen göra ett komplement till Klein och Tokdemirs studie av gruppobiliseringens betydelse eller ge en kontrasterande bild. För att uppnå uppsatsens sammantagna syfte genomförs två separata analyser som testar de två hypoteser som formulerats nedan.

Hypotes 1: Stater vars ledares politiska överlevnad är hotad tenderar i större grad att använda våld mot inhemska etniska minoriteter.

Hypotes 2: Etniska minoriteter som saknar möjlighet till intergroup contact löper större risk att utsättas för statligt våld när hotet mot statens ledares politiska överlevnad ökar.

5. Metod och material

I detta avsnitt beskrivs undersökningens forskningsdesign. Valet av den statistiska analysmetoden linjär regressionsanalys beskrivs mer utförligt samt motiveras utifrån dess förklaringsförmåga, och det material som analysen utgår ifrån presenteras. Därefter specificeras studiens beroende och oberoende variabler samt kontrollvariabler, varpå operationaliseringen av dem utifrån befintliga dataset beskrivs och diskuteras.

5.1 Design och analysmetod

Studien prövar det empiriska stödet för domestic diversion samt effekten av minoritetsgruppers avsaknad av möjlighet till intergroup contact. Undersökningen är således av teoriprovande karaktär. Ambitionen är att kunna finna stöd för hypoteserna genom att påvisa samband dels mellan hot mot ledares politiska överlevnad och staters inledande av våld mot inhemska etniska minoriteter, och dels mellan dessa gruppers geografiska spridning och risken för att de blir måltavla för det avledande våldet. För att kunna dra generella slutsatser om sådana samband krävs ett stort urval av fall, och en statistisk design är således att föredra (Esaiasson, Gilljam, Oscarsson, Towns & Wägnerud 2017). Ett sådant tillvägagångssätt talar dessutom till den tidigare forskning som gjorts på området domestic diversion då denna i huvudsak varit av kvantitativ art. Det faktum att teorin om diversion ofta visat sig vara svår att belägga empiriskt i kvantitativa undersökningar (Fravel 2010; Kisangani & Pickering; Jung 2014; Miller & Elgün 2011) gör valet av analysmetod än mer motiverat.

Analysen kommer alltså att bestå av linjära regressionsanalyser som testar de oberoende variabelernas effekt på den oberoende. Konflikter är dock komplexa företeelser och eventuella samband i en enkel korrelation löper stor risk att vara spuriösa. Undersökningen omfattar därför flertalet variabler som måste kontrolleras för, varför multivariat regression utgör en lämplig analysmetod (Esaiasson et al. 2017). Variablerna som kontrolleras för kommer att beskrivas mer utförligt under avsnittet *Kontrollvariabler*.

Den beroende variabeln statligt våld mot inhemska etniska minoriteter som undersöks i båda hypoteser är en dikotom sådan – den har alltså bara två värden. Det som mäts är huruvida stater brukar våld mot etniska minoriteter eller inte, utan att särskilja mellan olika typer av våld (detta diskuteras vidare under *Beroende variabel*). Skalnivån är viktig att notera eftersom linjära regressionsanalyser räknar medelvärden och därför egentligen kräver att den beroende variabeln befinner sig på en intervallskala (Sundell 2013). I fall som detta där den beroende variabeln är binär är logistiska regressioner ofta att föredra, men dessa analyser är mer komplicerade i synnerhet när

det kommer till tolkning av resultaten. Inom ramen för denna uppsats är en linjär regression att anse som lämplig så länge inkluderade variabler kodas rätt, då resultaten från de olika analysmodellerna i huvudsak inte skiljer sig åt (Hellevik 2009; Sundell 2011). Den linjära regressionen har dessutom fördelen att resultaten är mer pedagogiska och lätta att förstå vilket är särskilt viktigt inom samhällsvetenskaplig forskning där det finns ett stort värde av utomvetenskaplig tillgänglighet (Hellevik 2009). Kodningen av de olika variablerna diskuteras under respektive avsnitt. Uppsatsens diskussionsavsnitt behandlar implikationerna av analysmodellen som valts.

I analysen som ämnar besvara hypotes 2 används en interaktionsvariabel. Om analysen bara inkluderar den oberoende variabeln för möjlighet till intergroup contact och den beroende har inte sambandet testats inom ramen för domestic diversion. En sådan design undersöker enbart frågan om vilka minoritetsgrupper i ett land som riskerar att utsättas för våld utifrån deras geografiska fördelning inom landet. Därför kommer variabeln hot mot politiska ledares överlevnad att inkluderas även i denna regressionsanalys, men här som en interaktionsvariabel. Den antas alltså dels påverka den oberoende variabeln i sig (vilket testas i hypotes 1), men också ha en positiv effekt på effekten av variabeln avsaknad av möjlighet till intergroup contact (Sundell 2010).

5.2 Material och analysenheter

5.2.1 *Analysenheter*

Analysen utgår samtliga länder och minoritetsgrupper som ingår i MAR:s dataset (2009). Undersökningens första hypotes prövar statligt våld mot inhemska minoriteter utifrån variationer i staternas egenskaper, närmare bestämt hot mot ledares politiska överlevnad. Här utgörs alltså analysenheterna av stater. Den andra hypotesen prövar vilka etniska minoriteter inom ett land som löper risk att utsättas för avledande våld. Detta undersöks genom att studera variationer i minoriteternas egenskaper, varför analysenheten här blir enskilda etniska minoriteter.

5.2.2 *Minorities at Risk*

Studiens analys bygger på statistiska data från ett antal olika dataset utifrån vilka de olika variablerna operationaliseras. Främst används det redan nämnda MAR-datasetet (2009), som även tidigare studier av domestic diversion utgått från. Som Tir och Jasinski (2008) påpekar är MAR-datan lämplig att använda då den dels innehåller utförlig information om de olika inomstatliga minoriteterna, men framför allt anger våldets riktning vilket är avgörande för undersökningen. Information om konfliktaktivitet mellan stater och minoriteter är otillräcklig, det är specifikt våldet

från statens sida som är av intresse här. Användandet av MAR-datasetet skiljer sig dock från tidigare litteratur i två avseenden.

En första skillnad har att göra med de kriterier man utgått ifrån i insamlandet av information till datasetet. I denna undersökning används den senaste versionen (fas V) av datasetet som uppdaterats för att ta itu med den selektionsbias, eller urvalsfel, som samtliga föregående utgåvor präglats av (MAR 2009). Den tidigare definitionen av MAR (minorities at risk, eller minoriteter i riskzonen) har inkluderat etniska grupper som diskriminerats eller som organiserat sig kollektivt för att främja sina gruppintressen. Etniska minoriteter som inte diskriminerats eller mobiliserat sig har inte ingått i urvalet och därför inte heller i de analyser som gjorts. Således kan eventuella slutsatser från dessa studier inte generaliseras till den större populationen etniska minoriteter – utan endast till just ”minoriteter i riskzonen”. Som Andreas Beger påpekar finns det skäl att tro att risken att utsättas för statligt våld (den beroende variabeln) korrelerar med kriterierna för att ingå i gruppen minoriteter i riskzonen (Beger 2008). Detta är en fråga tidigare studier inte uppmärksammar. Fas V-versionen av datasetet inkluderar istället minoriteter (sammanlagt 282 olika grupper) utifrån kriterier om kulturella särdrag, identitet och social mobilitet. Kriterierna ska alltså motverka tidigare urvalsfel och beskrivs mer utförligt i datasetets kodbok (MAR 2009).

Denna utgåva av MAR innehåller paneldata från åren 2004 till 2006, men till skillnad från tidigare studier kommer analysen här att utgå från ett tvärsnitt (eller cross section) som omfattar samtliga fall från 2006, det år som är mest aktuellt då det ligger närmast i tid. Det finns ingen anledning att tro fallen i tvärsnittet från just detta år avviker i nämnvärd grad från övriga. Avgränsningen görs för att göra datan mer hanterlig samt för att göra analysen genomförbar då paneldata kräver mer avancerade statistiska metoder men innebär också att hänsyn inte tas till förändringar över tid, vilket är en svaghet i förhållande till tidigare undersökningar.

5.2.3 Övrigt material

Ett antal övriga dataset kommer att användas för variabler som inte omfattas av MAR. Ekonomiska data erhålls från Världsbanken och information om mellanstatliga konflikter hämtas från *Correlates of War*-projektet (Militarized Interstate Disputes 2014). Valet av dataset görs utifrån befintlig litteratur och underlättar därmed jämförelser med tidigare studier (Tir & Jasinski 2008, Klein & Tokdemir 2016). Ett undantag utgörs av data för protester mot statliga ledare, som i nämnda studier hämtats från *Cross National Time Series* (CNTS). Denna undersökning utgår istället för liknande data från *Conflict and Mediation Event Observations* (CAMEO 2007) då det inte varit möjligt att få tillgång till CNTS. I ett senare steg inkluderas variabeln valår i analysen, information om nationella val inhämtas därför från datasetet *National Elections Across Democracy and Autocracy* (NELDA, Hyde & Marinov 2012). Relevanta variabler från dessa fem datamängder slås samman

till ett komplett dataset. För att minimera risken för omvända kausala samband utgörs vissa av undersökningens kontroll- och oberoende variabler av data från 2005, alltså året innan det eventuella våldet mot etniska minoriteter använts. Detta anges i beskrivningen av variablernas respektive operationaliseringar.

5.3 Beroende variabel

Den beroende variabelns operationalisering är förhållandevis okomplicerad och liknar den i Tir och Jasinskis (2008) samt Klein och Tokdemirs (2016) studier, med undantag för de ändringar i kodning som gjorts i den senaste versionen av MAR (2009). Statligt våld mot inhemsk etnisk minoritet operationaliseras utifrån *Government repression* i datasetet, och endast observationer från 2006 inkluderas. Government repression, eller statligt förtryck, kodas i datasetet på en ordinalskala från 0 till 5 där våldet kategoriseras utifrån intensitet och 0 innebär att den etniska minoriteten inte förtrycks av staten. Eftersom ambitionen är att studera användandet av faktiskt våld inkluderas inte andra typer förtryck, som massgripanden eller utgångsförbud. Som Klein och Tokdemir (2016) påpekar måste också våldet vara synligt för att kunna vara avledande, alltså kan handlingar som spionage och liknande inte heller ingå. Därmed operationaliseras variabeln så att 4 och 5 (violent coercion, short of killings respektive violence coercion, killings) kodas om till värdet 1, och lägre värden kodas om till 0. Variabeln blir alltså dikotom, och det är denna dummy-kodning som möjliggör linjär regression som analysmetod. I hypotes 1 där analysenheten utgörs av stater slås samtliga värden för landet samman till en motsvarande dummy. Om våld använts mot någon eller flera av landets etniska minoriteter blir värdet för landets dummyvariabel 1, om inget våld (av värdet 4 eller 5) förekommit blir värdet istället 0.

5.4 Oberoende variabler

Den oberoende variabeln i undersökningens första analys som prövar hypotes 1 operationaliseras genom indikatorerna inflationsnivå uttryckt som konsumentpris (CPI) och förekomsten av protester riktade mot de statliga ledarna. I den analys som testar stödet för hypotes 2 operationaliseras avsaknad av möjlighet till intergroup contact genom de etniska minoritetsgruppernas geografiska koncentration. En mer utförlig beskrivning samt diskussion av operationaliseringarna följer här.

5.4.1 Hot mot statliga ledares politiska överlevnad

Operationaliseringen av den oberoende variabeln hot mot statliga ledares politiska överlevnad är betydligt mer invecklad än den beroende. Tillvägagångssätten skiljer sig som nämnt avsevärt mellan olika studier och det finns ingen vedertagen konceptualisering eller konsensus om vilken operationalisering som bäst fångar in det teoretiska begreppet. Som Tir och Jasinski (2008) påpekar går det inte heller att utgå från opinionsmätningar eftersom dessa inte finns tillgängliga för alla länder och framför allt inte är pålitliga när det kommer till mer auktoritära regimer. Istället operationaliseras variabeln genom två proxyindikatorer som tillsammans kan ge en bild av stödet för statens ledare (ibid).

Klein och Tokdemir (2016) utgår helt från ekonomiska faktorer och använder staters arbetslöshetsnivå för att operationalisera statliga ledares incitament att använda sig av avledande våld, eftersom hög arbetslöshet ökar konkurrensen för ingruppen och därmed sätter press på statens ledare. Att endast utgå från detta som indikator för ledares ökade sårbarhet är för snävt. Ledarnas grepp om makten kan hotas även under goda ekonomiska förhållanden samtidigt som dålig ekonomi inte automatiskt innebär att ledarnas grepp om makten är hotad (Demir 2009). Som Jung (2014) påpekar kan politiska ledare, i synnerhet auktoritära, exempelvis framställa ekonomiska problem som orsakade av tidigare ledare eller av yttre faktorer. I Tir och Jasinskis studie från 2008 kombineras den ekonomiska indikatorn BNP-tillväxt med ett index över politisk orolighet (exempelvis strejker, demonstrationer, utrensningar) vilket ger en bredare bild av det inrikespolitiska läget. Denna studie följer i Tir och Jasinskis spår och kombinerar ekonomiska och politiska indikatorer i operationaliseringen. Endast data från 2005 inkluderas, så att det observerade politiska missnöjet förekommit det observerade våldet. Arbetslöshet används inte som indikator då siffrorna kan vara missvisande – mycket hög arbetslöshet kan förekomma i goda ekonomier och vice versa. I stater med trygga välfärdssystem kan t.ex. invånare vänta in lämplig anställning medan befolkningen i länder där detta saknas tvingas in i osäkert eller mycket lågavlönat arbete (World Bank 2017b).

Den ekonomiska indikatorn operationaliseras istället genom mått på inflation hämtade från Världsbanken (World Bank 2017a). Denna variabel används i flera studier av mellanstatlig diversion (bl.a. Kisangani & Pickering 2009; Mitchell & Prins 2004) och ska förstås som förändringen i konsumentpris (alltså det pris en vanlig konsument betalar för konsumtion av varor i landet) mot föregående år, här uttryckt i procent. Detta mått utgör en bra indikator på den ekonomiska aspekten av den oberoende variabeln eftersom prisökningar påverkar landets invånares vardag och kan leda till missnöje mot landets makthavare (Demir 2009). Det är trots detta svårt att dra slutsatser utifrån ekonomiska data utan att studera hur siffrorna förändrats över

tid. Fördelen med det valda måttet är att det mäter skillnaden i konsumentpriser i förhållande till föregående år (alltså här år 2004) vilket delvis fångar in en viss förändring över tid, men inte helt. Variabeln befinner sig på en intervallskala.

I den befintliga litteraturen (bl.a. Demir 2009; Kisangani & Pickering 2009; Tir & Jasinski 2008) används ofta data från det mycket omfattande datasetet CNTS för att inkludera den inrikespolitiska turbulens som kan hota statliga ledare. Då denna inte varit tillgänglig används CAMEO:s (2007) data i kategorin *Protests for leadership change*, specifikt värdena 141, 1411, 1431 och 1451 som motsvarar inomstatliga massmöten, demonstrationer, strejker respektive upplopp eller våldsamma protester riktade specifikt mot statens ledare. Det är alltså protester för förändrat politiskt ledarskap som ingår i variabeln, inte t.ex. protester för särskilda sakfrågor. Etniska minoriteters protester inkluderas inte då det ju är ingruppens missnöje med det politiska styret som är av intresse. Protesternas storlek anges inte i datasetet vilket är problematiskt då det inte kan göras hur stort missnöjet är. För att åtminstone delvis kompensera för detta inkluderas upprepade observationer av protester. Omkodningen görs så att de fall där denna typ av protester observerats i ett land vid två eller fler tillfällen under året kodas om till värdet 1, och övriga får värdet 0. Senare i analysen görs ett försök till utveckling av operationaliseringen av denna oberoende variabel genom att inkludera en variabel för valår (se tabell 4 under *Resultat*).

Enligt teoretiska resonemang i befintlig litteratur ska risken för avledande våld vara särskilt stor under de år då nationella val äger rum eftersom ledarna då är i större behov av folkligt stöd (Tir & Jasinski 2008). Här används data från NELDA (Hyde & Marinov 2012) som inkluderar både presidentval och val till lagstiftande församling. Värdet 1 indikerar nationellt val år 2006, värde 0 innebär att nationella val inte ägt rum i landet under detta år.

5.4.2 Avsaknad av möjlighet till intergroup contact samt interaktionsvariabel

Pettigrew och Tropp (2006, s. 754) definierar intergroup contact som ”face-to-face interaction between members of clearly defined groups”. Kontakten mellan in- och utgrupper måste vara regelbunden och alltså ske ansikte mot ansikte, författarna definierar därför avsaknaden av geografisk segregering mellan grupperna som en nödvändig förutsättning för kontakten (ibid 2008). Ett lämpligt sätt att operationalisera möjligheten till intergroup contact är helt enkelt att utgå från minoritetsgruppernas geografiska spridning inom staten. I MAR (2009) kategoriseras *Group concentration* på en ordinalskala från 0 till 3. Värdet 0 indikerar en stor spridning, och 3 innebär att gruppen är koncentrerad till en region i landet. Variabeln kodas om till en dummyvariabel där det tidigare värdet 3 ges det nya värdet 1, som alltså innebär en hög geografisk koncentration och indikerar avsaknad av möjlighet till intergroup contact. Övriga värden ges det nya värdet 0.

I testandet av hypotes 2 och effekten av avsaknad av möjlighet till intergroup contact används även variabeln hot mot statliga ledares överlevnad som interaktionsvariabel. Här operationaliseras den något enklare genom den nämnda variabel för protester. Att exkludera den ekonomiska aspekten gör operationaliseringen mindre precis, men detta görs för att analysen ska bli mer hanterlig.

5.5 Kontrollvariabler

Det går inte att utgå från att allt våld mot inhemska etniska minoriteter sker i avledande syfte. I vissa fall finns pågående konflikter där minoriteter (eller grupper inom dem) tar till väpnade medel som de facto hotar statens säkerhet, exempelvis i form av terrorattacker (Klein & Tokdemir 2016). Terrorattacker kontrolleras för genom variabeln *Rebellion* i MAR (2009) där värdena 1 och 2 som indikerar sporadiska respektive mer omfattande terrorattacker kodas om till 1 och övriga värden (0, samt 3–7) kodas om till 0. Samma variabel används för att kontrollera för eventuell gerillaaktivitet som kan utgöra ett säkerhetshot mot staten. Olika grader av gerillaaktivitet (3–7) kodas om till 1, och övriga värden (0–2) ges det nya värdet 0. Förekomst av mellanstatlig konflikt undersöks då dessa konflikter, om de är synliga för allmänheten, kan utgöra ett alternativ till domestic diversion. Data för år 2006 inhämtas från COW:s dataset (Militarized Interstate Disputes 2014). Förekomsten av mellanstatliga konflikter operationaliseras utifrån variabeln *Hostility level of dispute* där värdena 3–5 (display of force, use of force samt war) kodas om till 1 som indikerar förekomsten av mellanstatlig konflikt. Avsaknad eller lägre grad av konflikt ges värdet 0.

Risken finns att ett eventuellt samband mellan operationaliseringen geografisk koncentration (som ska motsvara den oberoende variabeln avsaknad av möjlighet till intergroup contact) och avledande våld mot inhemska minoriteter egentligen beror på någon annan variabel som orsakar samvariationen (Esaiasson et al. 2017). För att kontrollera för detta inkluderas den variabel Klein och Tokdemir (2016) undersökt, alltså de etniska minoriteternas mobilisering. Geografisk koncentration i en region av landet kan innebära en större förmåga för etniska grupper att organisera och mobilisera sig (Kong 2013), således kan ett eventuellt samband i hypotes 2 egentligen bero på att de koncentrerade grupperna är mer benägna att organisera sig.

Den här studien undersöker enbart direkt våld mot minoriteter och inte andra typer av förtryck. Således inkluderar variabeln enbart militant organiserade etniska minoriteter eftersom Klein och Tokdemirs studie (2016) visar att denna typ av våld förbehålls grupper som mobiliserat på detta sätt. Operationaliseringen görs utifrån variabeln *Group organization for joint political action* i MAR (2009) och kodas om från värdena 3–5 (grupper som är helt eller delvis militant organiserade) till det nya värdet 1, och från värdena 0–2 (grupper som är politiskt organiserade eller inte organiserade alls) till 0.

6. Resultat och analys

Nedan följer en presentation av undersökningens resultat. Resultatavsnittet inleds med en presentation av beskrivande statistik, därefter redovisas resultaten av regressionsanalyserna. Slutligen analyseras resultaten utifrån de respektive hypoteser de ämnat pröva.

6.1 Beskrivande statistik

För att ge en övergripande uppfattning om de oberoende och beroende variablerna och fördelningen av värden presenteras här tabeller med beskrivande statistik för de två analyserna. Nedan går det att utläsa att ungefär 41% av staterna använt våld mot inhemska etniska minoriteter år 2006 (f 1). Protester mot statens ledare (år 2005) förekommer i en dryg tredjedel av länderna. Standardavvikelsen för inflationsnivån dras upp betydligt av fallet Zimbabwe med en inflationsnivå på 302% (detta diskuteras kort längre fram i detta avsnitt).

Tabell 1. Beskrivande statistik.

Variabel	N	Medelvärde	Standardavvikelse	Min	Max
Statligt våld mot inhemska etniska minoriteter (2006)	114	0,41	0,49	0	1
Inflationsnivå (CPI i procent)	108	9,78	29,04	-0,3	302,1
Protester mot statligt ledarskap	114	0,35	0,48	0	1

Kommentar: Alla variabler gäller år 2005 om ej annat årtal angivits.

När den andra hypotesen undersöks är antalet observationer fler eftersom analysenheten här utgörs av etniska minoriteter istället för stater, som ju kan befolkas av flera olika minoritetsgrupper (tabell 2). Här syns att 28% av etniska minoriteter utsatts för statligt våld år 2006. Drygt hälften av dessa grupper är geografiskt koncentrerade till en specifik region inom landet medan övriga är helt eller delvis utspridda. Något mindre än hälften av minoritetsgrupperna befinner sig i länder där protester mot statens ledare förekommit.

Tabell 2. Beskrivande statistik.

Variabel	N	Medelvärde	Standardavvikelse	Min	Max
Statligt våld mot inhemska etniska minoriteter	261	0,28	0,45	0	1
Geografisk koncentration	274	0,55	0,50	0	1
Protester mot statligt ledarskap	114	0,47	0,45	0	1

Kommentar: Alla variabler gäller år 2006 utom variabeln protester mot statligt ledarskap som gäller år 2005.

6.2. Regressionsanalyser

Resultatet av de genomförda regressionsanalyserna redovisas nedan. För tydlighetens skull redovisas regressionstabeller och analyser för respektive hypotes var för sig. Vidare diskussion av resultaten följer sedan i uppsatsens avslutande kapitel.

6.2.1 Hypotes 1

Statligt våld mot inhemska minoritetsgrupper utgör den beroende variabeln i denna analys som syftar till att pröva det empiriska stödet för hypotes 1.

Tabell 3. Regressionsanalys: Statligt våld mot inhemska etniska minoriteter. Ostandardiserade b-koefficienter, standardfel inom parenteser.

	Modell 1	Modell 2	Modell 3	Modell 4
Inflationsnivå	0,002 (0,002)		0,003 (0,002)	0,003* (0,001)
Protester mot statens ledare		0,289** (0,094)	0,312** (0,096)	0,191* (0,090)
Terroråd				0,264* (0,105)
Gerillaaktivitet				0,364** (0,113)
Mellanstatligt våld				0,188 (0,095)
N	108	114	108	108
R ² (justerat)	0,012	0,079	0,094	0,268

Kommentar: *** p<0,001 ** p<0,01 * = p<0,05. Alla variabler gäller år 2005 utom mellanstatligt våld samt den beroende variabeln som gäller år 2006.

I modell 1 görs en bivariat analys mellan inflation och statligt våld mot etniska minoriteter. Effekten visar sig visserligen vara positiv men är i princip obefintlig och – än viktigare – inte alls statistisk säkerställd (tabell 3). I den bivariata analysen i modell 2 återfinns ett positivt och statistiskt signifikant samband mellan förekomsten av protester mot statens ledare och statens användande av våld mot etniska minoriteter. Modell 3 prövar hur den beroende variabeln påverkas av båda oberoende variabler, alltså den fullständiga operationaliseringen av hot mot ledares politiska överlevnad. Resultatet visar ingen större skillnad från de tidigare analyserna. Inflationsnivåns påverkan är fortfarande minimal och insignifikant medan protester visar ett liknande signifikant samband som i modell 2. Den sista modellen, modell 4, inkluderar utöver de oberoende variablerna samtliga kontrollvariabler som är viktiga för att kunna urskilja om våldet verkligen är avledande eller om det kanske rör sig om åtgärder mot t.ex. gerillaaktivitet. Här går det att utläsa mindre förändringar i sambandet mellan de oberoende och beroende variablerna. Inflationsnivåns påverkan är fortfarande i princip obefintlig, men resultatet är nu statistiskt säkerställt. Protester tycks fortfarande ha ett signifikant positivt samband med statens våld mot inhemska minoritetsgrupper, men sambandet är nu något svagare. Starkast är effekten av gerillaaktivitet som också är det mest signifikanta (tabell 3). Samtliga kontrollvariabler visar sig ha en positiv effekt på den beroende variabeln, men sambandet mellan mellanstatlig konflikt och våld mot minoritetsgrupper inom landet är inte statistiskt signifikant. Samma mot förväntan positiva men insignifikanta effekt av mellanstatlig konflikt konstateras av Tir och Jasinski (2008).

Hur ska då dessa resultat förstås i förhållande till hypotesen? Det går att konstatera att det åtminstone delvis tycks finnas ett samband mellan hot mot statliga ledares politiska överlevnad och dessa staters användande av våld mot minoriteter. Siffran för det justerade R^2 -värdet i tabellen anger hur stor andel förklarad procent de olika variablerna står för, och visar att hot mot statens ledare förklarar drygt 9% av användandet av våld mot minoritetsgrupper. Att andelen inte är större är varken förvånande eller problematiskt – tvärtom. Teorin om diversion syftar inte till att förklara allt eller ens huvuddelen av allt statligt våld mot etniska minoriteter, utan våld som uppstår i en specifik inrikespolitisk kontext (Tir & Jasinski 2008). Protester riktade mot landets styre påvisar ett tydligt positivt samband med våld mot inhemska folkgrupper året därpå. Samtidigt visar sig den ekonomiska aspekten av hotet mot ledarna i form av hög inflation inte ha någon effekt på den beroende variabeln. Som en form av alternativt test görs därför ett försök att utveckla operationaliseringen av den oberoende variabeln genom att ta hänsyn till förekomsten av nationella val. Under valår anses incitamenten att avleda eventuellt folkligt missnöje öka i och med behovet av väljarstöd, och därmed bör risken för våld mot landets minoritetsgrupper öka (Klein & Tokdemir 2016; Tir & Jasinski 2008). Resultatet redovisas i tabell 4 och påvisar istället en negativ

effekt, som dock saknar statistisk signifikans. Värt att notera är att även detta påminner om det resultat som konstateras av Tir och Jasinski (2008), där effekten av val visar sig vara både negativ och endast mycket svagt signifikant.

Tabell 4. Regressionsanalys: Statligt våld mot inhemska etniska minoriteter.
Ostandardiserade b-koefficienter, standardfel inom parenteser.

	Modell 1	Modell 2	Modell 3	Modell 4	Modell 5
Inflationsnivå	0,002 (0,002)		0,003 (0,002)	0,003* (0,001)	0,003* (0,001)
Protester mot statens ledare		0,289** (0,094)	0,312** (0,096)	0,191* (0,090)	0,192* (0,090)
Terrordåd				0,264* (0,105)	0,262* (0,106)
Gerillaaktivitet				0,364** (0,113)	0,360** (0,115)
Mellanstatligt våld				0,188 (0,095)	0,189 (0,095)
Nationella val					-0,018 (0,089)
N	108	114	108	108	108
R ² (justerat)	0,012	0,079	0,094	0,268	0,261

Kommentar: *** p<0,001 ** p<0,01 * = p<0,05. Alla variabler gäller år 2005 utom mellanstatligt våld, nationella val samt den beroende variabeln som samtliga gäller år 2006.

Ett ytterligare alternativt test görs genom att exkludera fallet Zimbabwe ur analysen. Sådana åtgärder bör användas mycket restriktivt för att undvika en analys som är ett resultat av klippande och klistrande (Sundell 2012). Vid förekomsten av mycket tydliga outliers, eller analysenheter som sticker ut väldigt mycket i förhållande till övriga, kan det å andra sidan vara intressant att studera hur resultatet påverkas av att ta bort dem. Zimbabwe som i och med den extremt höga inflationsnivån är en outlier exkluderas därför, men resultatet av denna alternativa analys skiljer sig inte nämnvärt från de redan genomförda analyserna i något avseende och redovisas därför inte här.

Sammantaget visar analyserna delvis stöd för hypotes 1, det vill säga att stater vars ledares politiska överlevnad är hotad i större grad tenderar att använda våld mot inhemska etniska minoriteter. Trots detta tycks operationaliseringen av den oberoende variabeln kunna utvecklas ytterligare för att än bättre fånga in det teoretiska begreppet hot mot statliga ledares politiska överlevnad. Problematiken diskuteras mer utförligt under *Sammanfattning och diskussion*.

6.2.2 Hypotes 2

Här prövas det empiriska stödet för hypotes 2 genom en regressionsanalys där statligt våld mot inhemska etniska minoriteter utgör den beroende variabel som tros påverkas av den oberoende – geografisk koncentration. Protester mot statens ledare inkluderas som en interaktionsvariabel.

Tabell 5. Regressionsanalys: Statligt våld mot inhemska etniska minoriteter. Ostandardiserade b-koefficienter, standardfel inom parenteser.

	Modell 1
Geografisk koncentration	0,144 (0,076)
Protester mot statens ledare	0,135 (0,083)
Geografisk koncentration × Protester mot statens ledare	-0,093 (0,112)
N	261
R ² (justerat)	0,014

Kommentar: * = p<0,05. Variabeln protester mot statens ledare gäller år 2005, övriga gäller år 2006.

Resultatet visar tydligt att stödet för hypotes 2 saknas. Effekten av geografisk koncentration är visserligen positiv, men inte statistiskt signifikant på 95%-nivån (däremot på 90%-nivån som ju inte används här). Detsamma gäller effekten av protester mot statens ledare föregående år – effekten är positiv men inte signifikant och därmed inte statistiskt säkerställd. Intressantast för resultatet är effekten av interaktionsvariabeln. Effekten i fråga visar sig dock vara negativ istället för positiv, och är inte heller statistiskt signifikant. Det kan tänkas att den förändrade operationaliseringen av hot mot statens ledares politiska överlevnad påverkat utfallet, men i föregående analys visade sig den exkluderade indikatorn inflation inte ha någon effekt på våld mot inhemska etniska minoriteter (se tabell 3).

Sammantaget visar resultatet att hypotesen, åtminstone utifrån denna modell inte håller, det vill säga att etniska minoriteter utan möjlighet till intergroup contact *inte* löper större risk att utsättas för statligt våld när hotet mot statens ledares politiska överlevnad ökar. Innan effekten av avsaknad av möjlighet till intergroup contact på statens våld mot inhemska minoriteter avfärdas helt görs en andra analys. Det eventuella sambandet mellan avsaknad av möjlighet till intergroup contact och den oberoende variabeln testas här istället genom en vanlig regressionsanalys. Resultatet ska dock inte längre förstås utifrån teorin om domestic diversion, då interaktionseffekten inte längre ingår.

Tabell 6. Regressionsanalys: Statligt våld mot inhemska etniska minoriteter.
Ostandardiserade b-koefficienter, standardfel inom parenteser.

	Modell 1	Modell 2	Modell 3
Geografisk koncentration	0,104 (0,056)	0,033 (0,051)	0,026 (0,048)
Militant mobilisering		0,409*** (0,053)	0,215*** (0,059)
Terrordåd			0,280** (0,081)
Gerillaaktivitet			0,566*** (0,097)
N	261	261	261
R ² (justerat)	0,009	0,191	0,290

Kommentar: *** p<0,001 ** p<0,01 * = p<0,05. Alla variabler gäller år 2006 utom variablerna terrordåd och gerillaaktivitet som gäller år 2005.

Den etniska minoritetens geografiska koncentrationens påverkan på dess sannolikhet att utsättas för våld av staten testas i modell 1. Sambandet är som väntat positivt men är inte statistiskt signifikant på 95%-nivån. Problemet blir än mer tydligt i modell 2 där variabeln för minoriteternas mobilisering inkluderats. Militant mobilisering har en starkt signifikant positiv effekt på den beroende variabeln och ökar sannolikheten att minoritetsgruppen utsätts för våld av staten med 41%. I denna modell sjunker b-koefficienten för den oberoende variabeln geografisk koncentration markant. Sambandet mellan militant mobilisering och statligt våld mot etniska minoriteter kvarstår också i modell 3 under kontroll för variablerna för terror- respektive gerillaaktivitet, men här har b-koefficienten sjunkit. Klart starkast är nu istället effekten av etniska minoriteters gerillaaktivitet, med en koefficient på 0,57.

Att effekten av etniska gruppers geografiska koncentration saknar signifikans och försvinner helt vid kontroll för minoriteternas militanta mobilisering visar att avsaknaden av möjlighet till intergroup contact över huvud taget inte gör minoritetsgrupper mer sårbara för statligt våld. Istället tycks ett eventuellt samband ha mer att göra med gruppens möjlighet att mobilisera sig, där geografiska förutsättningar kan väga in.

7. Sammanfattning och diskussion

Studiens syfte har varit att utifrån besvara frågor om när etniska minoritetsgrupper kan löpa större risker att utsättas för våld av den stat de befinner sig i, och vilka egenskaper som i så fall gör minoriteterna mer sårbara för denna specifika typ av våld. Utifrån befintliga teoretiska ramverk om domestic diversion och intergroup contact theory formulerades följande hypoteser:

Hypotes 1: Stater vars ledares politiska överlevnad är hotad tenderar i större grad att använda våld mot inhemska etniska minoriteter.

Hypotes 2: Etniska minoriteter som saknar möjlighet till intergroup contact löper större risk att utsättas för statligt våld när hotet mot statens ledares politiska överlevnad ökar.

Resultaten av de genomförda analyserna tycks ge stöd för hypotes 1, men inte för hypotes 2. Nedan diskuteras resultaten av analyserna och de slutsatser som kan dras utifrån dem. Uppsatsen avslutas med förslag på frågor som kan undersökas i framtida forskning på området domestic diversion.

7.1 Statligt våld mot etniska minoriteter som avledning från politiskt missnöje

Den ekonomiska proxyindikator som testats har inte påvisat någon effekt i analysen, men i stater där ledarnas grepp om makten hotas av faktorer som återkommande protesthandlingar i form av demonstrationer, massmöten, strejker eller upplopp riktade mot dem och deras ledarskap tycks i alla fall etniska minoriteter utsättas för mer våld av just de statliga ledarna. Sambandet gäller även under kontroll för faktorer som terroråd och gerillavåld utfört av etniska minoriteter. Att dessa reella hot mot statens säkerhet inte förklarar bort den högre graden av våld mot minoritetsgrupper tyder på att det rör sig om just avledande våld eller domestic diversion. I tider av inrikespolitiska svårigheter och svagt stöd försöker alltså statens ledare avleda från missnöjet genom att uppnå en rallying-effekt mot en inhemsk utgrupp. Stödet för hypotes 1 går i linje med Tir och Jasinskis resultat från 2008 trots att studien i fråga skiljer sig från denna undersökning i många avseenden som operationaliseringar, val av regressionsmodell och skillnader i det material som analyserats.

En intressant skillnad i resultaten mellan studierna är att Tir och Jasinski noterar en särskilt stor effekt av ekonomiska indikatorer på hot mot statliga ledares politiska överlevnad. I studien utförd av Klein och Tokdemir (2016) utgår författarna enbart från ekonomiska faktorer och finner stöd för hypotesen om domestic diversion. Det faktum att denna undersökning inte finner samma empiriska stöd för den ekonomiska aspekten av inrikespolitiskt missnöje kan bero på flera orsaker.

Kanske utgör inflationsnivån inte den optimala indikatorn trots att den är flitigt använd som sådan inom den befintliga diversionslitteraturen. Mer troligt är det dock att undersökningens design spelat in i resultatet. Studien har analyserat ett tvärsnitt av de befintliga data som funnits tillgängliga och har således inte kunnat ta hänsyn till förändringar i tid. Avgränsningen medför implikationer som med all säkerhet påverkat resultatet, kanske i synnerhet den ekonomiska aspekten av missnöje inom landet. Som nämnts tidigare är det svårt att dra slutsatser utifrån ekonomiska data utan att studera hur siffrorna förändrats över tid. Det i undersökningen använda måttet på inflation mäter skillnaden i konsumentpriser i förhållande till föregående år vilket delvis fångar in en viss förändring över tid, men inte helt. En hög siffra på konsumentprisindex i Irak 2005 kan exempelvis fortfarande förstås som en avtagande inflation, om prisnivån har ökat från föregående år men i lägre grad än tidigare.

Förändring över tid är också intressant i frågan om den politiska aspekten av hot mot statliga ledares politiska överlevnad, här operationaliserad som förekomsten av protester mot styret. Variabeln uppvisade visserligen ett positivt samband med staters användande av våld mot etniska minoriteter, men även här kan en analys som tar hänsyn till tidsaspekten också ge annorlunda resultat. Exempelvis kan protester ha pågått många år i följd utan att våld mot minoritetsgrupper förekommit under dessa år. För att kunna dra mer robusta slutsatser om domestic diversion, eller diversion över huvud taget, är analyser över längre tid därför att föredra.

Slutligen finns en del detaljer i resultaten av analysen som är intressanta i förhållande till tidigare forskning. Variabeln mellanstatligt våld inkluderades i tron om ett negativt samband, då dessa konflikter i sammanhanget är tänkta att förstås som mellanstatlig diversion och därmed ett alternativ till domestic diversion. Sambandet visar sig dock liksom i Tir och Jasinskis studie från 2008 vara positivt – även om effekten både i deras undersökning och denna saknar statistisk signifikans och därför inte ska förstås som någon egentlig belagd effekt. De mellanstatliga konflikterna är inte nödvändigtvis avledande, men det faktum att ett negativt samband inte kunnat påvisas innebär att det inte (åtminstone inte utifrån de befintliga resultaten) går att säga att stater väljer att avleda inrikes på grund av att de saknar förmåga eller inte vågar riskera att avleda genom mellanstatliga konflikter.

En annan variabel som gett ett oväntat resultat är effekten av nationella val, som även den liknar det resultat som konstaterats i Tir och Jasinskis studie (2008). Förekomsten av nationella val under det år som det statliga våldet undersökts förutsattes innebära en ökad risk för våld eftersom ledare anses vara under större press under valår. I båda fall visade sig sambandet istället vara negativt, men i analysen som gjorts i denna uppsats är den negativa effekten inte alls statistiskt säkerställd.

7.2 Domestic diversion och avsaknad av möjlighet till intergroup contact

Etniska minoritetsgrupper som är geografiskt koncentrerade inom landet är till skillnad från vad som förutsatts i hypotesen inte i högre grad utsatta för avledande våld – åtminstone inte utifrån resultatet i denna studie. Geografisk koncentration visar sig inte ens medföra en signifikant positiv effekt på våld mot minoritetsgrupper i en enkel bivariat analys (se modell 1, tabell 6). Att möjligheten till kontakt mellan in- och utgrupper saknas i och med utgruppens geografiska isolering visar sig alltså i den genomförda undersökningen inte innebära en högre risk för statligt våld mot dessa grupper, vare sig i ett avledande sammanhang eller rent generellt. Resultatet kan dels förstås utifrån möjliga brister i den empiriska analysen men också som brister i den bakomliggande teorin.

Som det konstaterats tidigare måste analysens begränsning i form av bristande tidsperspektiv tas i beaktande, liksom svårigheterna att operationalisera incitament för diversion. I och med resultatet av den bivariata analysen är det dock främst brister i operationaliseringen av den oberoende variabeln avsaknad av möjlighet till intergroup contact genom måttet på geografisk koncentration som är av intresse. Omkodningen som beskrivits under motsvarande avsnitt innebar att även minoritetsgrupper med delvis geografisk koncentration (värde 2) kodades som icke-koncentrerade (alltså det nya värdet 0). I ett alternativt tillvägagångssätt hade denna grupp kunnat ingå i gruppen geografiskt koncentrerade minoriteter, men detta skulle innebära en svagare koppling till den teoretiska bakgrunden om bristande möjlighet till kontakt (ansikte mot ansikte). En annan utväg hade kunnat vara att behandla den befintliga ordinalskalan som en intervallskala och göra analysen utifrån graden av geografisk koncentration.

Än mer intressanta att diskutera är de möjliga brister i det teoretiska resonemanget som kan ligga bakom det – i förhållande till hypotesen oväntade – resultatet. Vad innebär det att avsaknaden av möjlighet till intergroup contact inte tycks medföra en större risk att utsättas för statligt våld? Möjligen är group threat-teorins antagande att ökad geografisk spridning istället ökar ingruppens negativa inställning till utgruppen värd att undersöka i denna kontext. Om politiken uppfattas som ett nollsummespel kan det antas att konkurrensen om resurser blir särskilt hård under de ekonomiska inrikespolitiska förhållanden då domestic diversion förekommer (Beaudette & Kirkpatrick 2017; Schlueter & Scheepers 2010). Stämmer då hypotesen att exponering för utgruppen ökar känslan av hot och stärker ingruppens gemenskapen inåt är det kanske snarare de geografiskt *utspridda* grupperna som löper störst risk att utsättas för avledande våld. Eftersom effekten av geografisk koncentration inte var negativ utan bara insignifikant kan denna slutsats inte dras utifrån genomförd analys utan kräver vidare studier.

I det andra testet av den geografiska koncentrationens effekt påvisades istället i enlighet med Klein och Tokdemirs studie (2016) ett mycket starkt samband mellan militant mobilisering

och risken att som etnisk minoritet utsätts för statligt våld (tabell 6). Här är det viktigt att betona att denna regressionsanalys *inte* testade domestic diversion eftersom variabeln för hot mot statliga ledares politiska överlevnad inte inkluderades. De frågetecken som konstaterats kring studien från 2016 kvarstår alltså fortfarande.

7.3 Förslag på framtida forskning

Ambitionen att bidra till en ökad förståelse om grupper som löper större risk att väljas som måltavla i diversionssyfte uppnåddes inte i testandet av teorin om intergroup contact. Samtidigt kan utvecklade operationaliseringar och kanske framför allt mer avancerade analysmodeller mycket väl generera intressanta resultat i prövandet av samma hypotes. Eftersom stödet för hypotes 2 åtminstone i denna undersökning inte kunde påvisas kan framtida studier av domestic diversion vidare utforska vilka egenskaper som gör utgrupper sårbara för avledande våld, exempelvis med utgångspunkt i teorin om group threat, men också genom att undersöka andra teoretiskt intressanta faktorer. Värt att undersöka är också huruvida försök till domestic diversion genererar önskade effekter. Hur tar sig t.ex. rallying-effekten uttryck i en intern kontext till skillnad från den mer välstuderade externa? Och säkras egentligen de statliga ledarnas politiska överlevnad av domestic diversion? Framtida studier i form av både kvantitativa och kvalitativa undersökningar på området kan förhoppningsvis bidra till ökad förståelse för fenomenet och dess konsekvenser, både för de som inleder avledningen, de som drabbas av den – och inte minst de som ska avledas.

Referenser

- Allport, G. (1954). *The Nature of Prejudice*. Cambridge: Addison-Wesley.
- Anderson, L. D. (2012). *Federal Solutions to Ethnic Problems: Accommodating Diversity*. New York: Routledge.
- Beaudette, D. M. & Kirkpatrick, A. B. (2017). Zero-sum of all fears: intergroup threat, contact, and voting behavior in Northern Ireland. *European Political Science Review*, 9(1), ss. 51–71.
- Beger, A. (2008). *Simulating the Effects of Selection Bias in the Minorities at Risk Project*. Tallahassee: Florida State University.
- Conflict and Mediation Event Observations. (2007). *CAMEO, version 0.9b5*. Center for International Political Analysis Institute for Policy and Social Research University of Kansas. Tillgänglig:
<http://eventdata.parusanalytics.com/data.dir/cameo.html> [2018-02-12]
- Coser, L. A. (1956). *The Functions of Social Conflict*. New York: Free Press.
- Davies, G. A. M. (2016). Policy Selection in the Face of Political Instability: Do States Divert, Repress, or Make Concessions? *Journal of Conflict Resolution*, 60(1), ss. 118-142.
- Demir, I. (2009). *Political Survival and Diversionary Use of Force*. Columbia: University of Missouri.
- Dupuy, K., Gates, S., Nygård Mogleiv, H., Rudolfson, I., Aas Rustad, S., Strand, H. & Urdal, H. (2017). Trends in Armed Conflict 1946-2016. *Conflict Trends*, 2. Oslo: Prio. Tillgänglig:
<https://www.prio.org/utility/DownloadFile.ashx?id=1373&type=publicationfile> [2017-12-14]
- Esaiasson, P., Gilljam, M., Oscarsson, H., Towns, A. & Wägnerud, L. (2017). *Metodpraktikan: Konsten att studera samhälle, individ och marknad*. Stockholm: Wollters Kluwer.
- Fravel, M. T. (2010). The Limits of Diversion: Rethinking Internal and External Conflict. *Security Studies*, 19(2), ss. 1–48.
- Gagnon, V. P. (1995). Ethnic Nationalism and International Conflict: The Case of Serbia. *International Security*, 19(3), 130–166.
- Gelpi, C. (1997). Democratic Diversions: Governmental Structure and the Externalization of Domestic Conflict. *The Journal of Conflict Resolution*, 41(2), ss. 255–282.
- Hellevik, O. (2009). Linear versus logistic regression when the dependent variable is a dichotomy. *Qual Quant*, 43, ss. 59–74
- Hyde, S. D. & Marinov, Nikolay. (2012). Which Elections can be Lost? *Political Analysis*, 20(2), 191-210.
- Jung, S. C. (2014). Foreign Targets and Diversionary Conflict. *International Studies Quarterly*, 58(3), ss. 566–578.

- Kanat, K. B. (2011). *Leadership Style and Diversionary Theory of Foreign Policy: The Use of Diversionary Strategies by Middle Eastern Leaders during and in the Immediate Aftermath of the Gulf War*. Syracuse: Syracuse University Press.
- Kanat, K. B. (2012). “War on Terror” as a Diversionary Strategy: Personifying Minorities as Terrorists in the People’s Republic of China. *Journal of Muslim Minority Affairs*, 32(4), ss. 507–527.
- Klein, G. R. & Tokdemir, E. (2016). Domestic diversion: Selective targeting of minority out-groups. *Conflict Management and Peace Science*, ss. 1–22.
- Kisangani, E. F. & Pickering, J. (2005). Democracy and Diversionary Military Intervention: Reassessing Regime Type and the Diversionary Hypothesis. *International Studies Quarterly*, 49, 23–43.
- Kisangani, E. F. & Pickering, J. (2009). The dividends of diversion: Mature democracies proclivity to use diversionary force and the rewards they reap from it. *British Journal of Political Science*, 39(3): 483–515.
- Kong, Y. (2013). *Why They Rise Up, or Not: A Study of Linguistic Minorities and Ethnic-National Mobilization*. Tillgänglig: http://digitalcommons.iwu.edu/polisci_honproj/46 [2018-03-01]
- Militarized Interstate Disputes v. 4.1. (2014). *The Correlates of War Project*. Tillgänglig: <http://cow.dss.ucdavis.edu/data-sets/MIDs> [2017-12-12]
- Miller, R. A. & Elgün, Ö. (2011). Diversion and Political Survival in Latin America. *The Journal of Conflict Resolution*, 55(2), ss. 192–219.
- Minorities at Risk Project. (2009). *Minorities at Risk Dataset*. College Park, MD: Center for International Development and Conflict Management. Tillgänglig: <http://www.mar.umd.edu/> [2017-11-10]
- Mitchell, S. M. & Prins, B. C. (2004). Rivalry and Diversionary Uses of Force. *Journal of Conflict Resolution* 48(6), ss. 937-961.
- Morgan, T. C. & Anderson, C. J. (1999). Domestic Support and Diversionary External Conflict in Great Britain, 1950-1992. *The Journal of Politics*, 61(3), ss. 799–814.
- Pettigrew, T.F. & Tropp, L. (2006). A meta-analytic test of intergroup contact theory. *Journal of Personality and Social Psychology*, 90(5), ss. 751–783.
- Pettigrew, T.F. & Tropp, L. (2008). How does intergroup contact reduce prejudice? Meta-analytic tests of three mediators. *European Journal of Social Psychology*, 38(6), 922–934.
- Schlueter, E. & Scheepers, P. (2010). The relationship between outgroup size and anti-outgroup attitudes: A theoretical synthesis and empirical test of group threat- and intergroup contact theory. *Social Science Research*, 39(2), ss. 285–295
- Sirin, C. V. (2011). Is it cohesion or diversion? Domestic instability and the use of force in international crises. *International Political Science Review*, 32(3), ss. 303–321.

Sundell, A (2010). SPSS-akuten: *Guide: Regressionsanalys med interaktionseffekter*. Tillgänglig: <https://spssakuten.com/2010/03/29/guide-regressionsanalys-med-interaktionseffekter/> [2018-02-20]

Sundell, A. (2011). SPSS-akuten: *Guide: Logistisk regression*. Tillgänglig: <https://spssakuten.wordpress.com/2011/10/01/guide-logistisk-regression/> [2018-02-13]

Sundell, A. (2013). SPSS-akuten: *Spelar skalnivåerna i SPSS någon roll?*. Tillgänglig: <https://spssakuten.com/2013/02/22/spelar-skalnivaerna-i-spss-nagon-roll/> [2018-02-13]

Tir, J. & Jasinski, M. (2008). Domestic-Level Diversionary Theory of War: Targeting Ethnic Minorities. *Journal of Conflict Resolution*, 52(5), ss. 641–664.

World Bank. (2017a). *World Development Indicators. Inflation, consumer prices (annual %)*. Tillgänglig: <https://data.worldbank.org/indicator/FP.CPI.TOTL.ZG> [2017-11-20]

World Bank. (2017b). *World Development Indicators. Unemployment, total (% of labor force)*. Tillgänglig: <https://data.worldbank.org/indicator/SL.UEM.TOTL.ZS> [2017-11-20]